

НАША ЦЕРКВА- КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПИСУ "БОРИСТЕН"

Видання благославив патріарх УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 8 (120), 2013 р.

МОЛЕБЕНЬ ЗА УКРАЇНУ

24 серпня 2013 р., в День Незалежності України, Святійший Патріарх Філарет очолив подячний молебен у Володимирському патріаршому кафедральному соборі Києва.

Предстоятелю співслужили митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерківський Епіфаній, митрополит Білгородський і Обоянський Іоасаф, архієпископ Рівненський і Острозький Іларіон,

архієпископ Чернігівський і Ніжинський Євстратій, єпископ Вишгородський Агапіт та духовенство собору.

Після подячного молебню Патріарх привітав архієреїв, духовенство та мирян зі святом Незалежності.

«Господь благословив нашу країну миром. Ми не переживаємо зараз тих страждань, які довелося пережити у XX столітті – бо саме 100 років тому розпочалася Перша Світова війна, і вона стала початком цілої низки трагічних подій: воєн, революцій, репресій, голодоморів та геноцидів – зазначив у своєму слові Предстоятель Київського Патріархату. – Бачачи, як наш народ на вернувся до віри, Бог благословив нас і миром, і незалежністю держави.

Це не означає, що у нас в країні все добре. Не все добре. І одна з причин цього є те, що християни, ми з вами, не живуть згідно заповідей Божих. Багато християн лише носять це ім'я, бо отримали хрещення, а живуть як невіруючі, у гріхах. Тому, якщо ми не хочемо, щоби Господь попустив нашому народові нові біди та випробування – маємо самі виправлятися, викорінювати гріхи зі своєї душі і свого життя, жити по правді, згідно Божого закону. І нехай на цьому шляху нам допомагають молитви Богородиці і всіх святих Землі Української» – сказав Святійший Владика.

Завершилося богослужіння багатолітніми ієрархам, державі та українському народові.

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ ВЗЯВ УЧАСТЬ У ДЕРЖАВНИХ ЗАХОДАХ З НАГОДИ ДНЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ

24 серпня 2013 р. з нагоди 22-ї річниці проголошення Акту про Незалежність України Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет взяв участь в святкових зборах, які відбулися на Володимирській гірці в Києві, біля підніжжя пам'ятника святому рівноапостольному князю Володимирі. Предстоятеля Київського Патріархату супроводжував митрополит Переяслав-Хмельницький і Білоцерків-

ський Епіфаній, Патріарший намісник, ректор КПБА.

Патріарх Філарет

У зборах взяли участь Президент України В. Ф. Янукович та його попередники на посаді Л. М. Кравчук та Л. Д. Кучма, Прем'єр-міністр України М. Я. Азаров, Голова Верховної Ради України В. В. Рибак, інші офіційні особи, а також керівники та представники Церков і релігійних організацій України, громадські та культурні діячі.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ПРИВІТАВ СВЯТІЙШОГО ПАТРІАРХА ФІЛАРЕТА ІЗ 22-Ю РІЧНИЦЕЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

Ваше святосте!

Вітаю Вас із 22-ю річницею незалежності України.

Сьогодні Українська держава із тисячолітньою історією, багатьма традиціями та самобутньою культурою гідно творить своє майбуття.

Модернізація усіх сфер суспільного життя, зміцнення демо-

кратичних цінностей, поліпшення соціальних гарантій є свідченням нашого цивілізаційного європейського вибору. Вірю, що спільними зусиллями ми побудуємо успішну і зможну країну.

Бажаю Вам міцного здоров'я, щастя й добробуту та нових здобутків в ім'я України.

Зі святом Вас!

Президент України Віктор ЯНУКОВИЧ.

НА ПРОТИВАГУ МОСКОВСЬКІЙ ЕКСПАНСІЇ

18-го серпня біжучого, з нагоди 1025-річчя Хрещення України-Русі відбулася історична подія в житті Української Греко-Католицької Церкви – Отець і Глава Церкви Блаженніший Святослав (Шевчук) освятив головний храм греко-католиків – Патріарший собор Воскресіння Христового у Києві. На запрошення численних друзів і приятелів з числа українських католиків цей вікомонний захід відвідав редактор релігійного бюлетеня «Наша Церква – Київський Патріархат» Фідель Сухоніс.

З самого ранку побіля станції метро «Лівобережна» у нашій сивочолій столиці можна було помітити скупчення людей вдягнутих в українські народні строї. Що особливо тішило дуже багато юних облич. Проходили цілими родинками, з діточками на руках та старшими, котрих більш молодші турботливо підтримують під руки. Настрій піднесений, можна сказати, святковий. Жодного не те що п'яного, а просто не привітного обличчя. Повсюдно чується наше рідне українське слово. Щоправда, більше з галицьким акцентом. Але за те честь й хвала нашим зазбручанським козакам, що на відміну від багатьох моїх земляків зберегли і плекають материнську мову, оберігають її від холодних і нищівних північних вітрів. Просто хотілося обняти цих людей і низько вклонитися за їх відданість своєму кореню, своєму звичаю, своїй вірі! А ще з гіркотою подумалося, що живе в Україні нині фактично два народи. Політично не коректно про таке говорити, однак правди не має куди діти: є ось така вишівана, побожна, патріотична віддана своєму родоводу Україна, спрямована до цивілізаційних цінностей сучасного світу. Україна з рудиментами «совєтчини», з гранчаком оковитою у кожній руці, із запозиченою навіть не мовою, а «наречієм», котра повернула голову лише в один бік, на північний схід та ніяк не може озирнутися навкруги. Та Україна, яка фактично не віруюча, але так беззастережно зазирає в рота московським попам. З гіркотою думалося й про це, коли спостерігав за святково вбраними, побожними і святково вбраними українцями. І, як на мене, найголовніше у тій події, котра відбувалася того дня на лівому березі столиці полягала найперше в тому, що сили добра і відродження тепер мають правдивий форпост у нашій стародавній столиці. Фактично про це мені сказав

Дмитро Степовик (зліва) та голова українсько-бразилійської репрезентації Віторіо Соротук давні знайомі. Один з них православний, другий греко-католик. Але це не мало абсолютно ніякого значення цього історичного дня. Обоє вони тішилися зміцненню нашої духовності в Україні.

мудрий і працелюбний будівничий громадського життя УПЦ КП, провідний співробітник Інституту мистецтвознавства, фольклористики та етнології імені Максима Рильського Національної Академії наук України, професор історії мистецтва Київської Духовної Академії, професор історії культури Українського Вільного Університету в Мюнхені Дмитро Власович Степовик, з яким я мав приємність поспілкуватися під час величної події.

Звичайно Київський Патріархат вітає повстання Патріаршого Собору в Києві. Це дозволить значно поглибити співпрацю між УПЦ КП і УГКЦ заради добра України, - пояснює добродій Степовик.

- А ще це великий щиголь по носі Кирила, - я не дуже обираю лексику, коли йдеться про духовних поневолювачів моєї Вітчизни.

Інтелігент від природи Дмитро Степовик все-таки схильний вживати іншу риторичку.

- Так, звичайно це послабить позиції РПЦ не лише в Києві, а й в усій Україні...

Грішно, мабуть, але від таких пояснень обізваної людини на серці стає ще затишніше. Око не може не милувати духовенство і вірні, яких за різними даними цього дня зібралося від 30 до 50 тисяч. Помічаю зовсім молоде обличчя в церковному чорному облаченні. Юнацький вус і борідка ледь вкрили по-

дівоному ніжне й рожеве обличчя.

- Звідки Ви отець? - не втримую свою цікавість.

- Я ще не священик, лише навчаюся. А прийхав з Польщі, - відповідає молодий чоловік.

- Ну, і як Вам це зібрання?

- Я щасливий! - коротко відповідає майбутній панотець.

Так, відчуття щастя було притаманно того дня багатьом присутнім побіля Патріаршого собору в Києві. І, між іншим, незалежно від конфесійної приналежності. Один Бог - одна Україна! Це гасло просто фізично було відчутно в ті години на берегах сивочолого Славутича. А ще як настанова на майбуття прозвучали слова Блаженнішого Святослава.

«...Цей Собор є видимим знаком єдності й соборності нашої Церкви як в Україні, так і далеко поза її межами. Ми будували його всі разом - цеглинками-пожертвами, що надходили сюди з усього світу. Цей собор збирає усіх синів і дочок Володимирового Хрещення, закликає їх до єдності, до відновлення у вірі, до джерела небесної поживи в духовній пустелі сучасного світу», - наголосив Верховний архієпископ.

Перед тим, як освятити престол, архиєреї помили його водою з милом, червоним вином, рожевою водою. Виливаючи тричі навхрест вино на престол, Глава Церкви промовив: «Окропи мене іссопом і очищуся, обмиє мене і стану біліший від снігу». Потім трапезу помасити миром, після чого всередину престолу Блаженніший Святослав заклад моцї святих мучеників.

«...У цю трапезу ми вклали моцї цілої спільноти святих: апостолів Петра і Павла; святого Андрія Первозванного, першого з покликаних і благовісника Божого Слова на київських горах; Папи Климента Римського та Мартина, які загинули на українських, кримських, землях; святого священномученика Йосафата, що своєю кров'ю запечатав єдність Київської Церкви з Римським Апостольським престолом; блаженних священномучеників XX століття Миколая Чарнецького та Йосафата Коциловського», - сказав Отець і Глава Церкви.

Після освячення престолу свяченою водою окропили стіни собору з внутрішньої сторони. Власне цим і довершили чин освячення храму.

У Богослужінні взяла участь офіційні делегації від Римокатолицької Церкви та Східних Католицьких Церков. Римо-

Від красеня – храму ще довго не розходилися люди, їх можна зрозуміти так не хочеться полишати правдиве свято.

Модерне оздоблення Собору Воскресіння Христового радувало присутніх з різних ракурсів.

Католицьку Церкву представляє кардинал Аюдріс Юзас Бачкіс, Архієпископ-емерит Вільнюса, Папський легат; кардинал Тімоті Долан, Архієпископ Нью-Йорка, президент Американської Єпископської Конференції; Архієпископ Томас Едвард Галліксон, Апостольський нунцій в Україні; Архієпископ Едмонтона Річард Сміт, президент Канадської Єпископської Конференції; Архієпископ Любліна Станіслав Будзік, представник Польської Єпископської Конференції; Архієпископ Петро Мальчук, представник Римо-Католицької Церкви в Україні; владика Герхард Файге, єпископ Магдебурга, представник Німецької Єпископської Конференції.

Від Східних Католицьких Церков були владика Мілан

Шашік, єпарх Мукачівський; владика Фюлоп Кочіш, єпарх Хайдудорога Угорської Греко-Католицької Церкви; владика Донато Олів'єро, єпарх Лунгро, Італо-албанської Церкви (Італія); владика Юрій Джуджар, Апостольський екзарх для греко-католиків Сербії та Чорногорії; владика Ладіслав Гучко, Апостольський екзарх для католиків візантійського обряду Чеської Республіки; Ставрофорний протієрей Михайло Стахнек, делегат владика Кечіча з Боснії та Герцеговини.

Також на освяченні присутні були представники благодійних організацій: монс. Джон Козар, президент «Кневи» (США); п. Карл Ітю, президент «Кневи» (Канада); о. Штефан Дартман, президент «Ренова-

Освячення Собору Воскресіння Христового було сповнено присутністю національної культури і духовності в широкому сенсі. Так виглядає одна з величних писанок поблизу Патріаршого Храму.

бісу» (Німеччина); п. Йоганес Фрайхер Хеерман фон Зюдвік, президент «Церкви в потребі» (Німеччина); п. Майкл Окенор, представник Верховного лицаря «Лицарів Колумба» (США). На прощу з нагоди освячення собору прибули вірні з усіх континентів світу, різних міст і сіл України. Загалом за попередніми підрахунками прибуло понад 20 тисяч прочан та понад 700 священників. Вірні під час Богослужіння відновили хресні обіти.

Нині в Україні не так багато приводів для втіхи у політичному, громадському і релігій-

ному житті. І тим приємніше було відвідати вище згаданий історичний захід. Полишаючи свято нашої духовності і віри я ще й ще поглядав на Собор Воскресіння Христового. Красень храм модерними куполами здається здіймався до самого неба, до самого Господа! Собор який став форпостом добра і віри на Лівому березі Дніпра нашої гаряче любимої України. Довгих і щасливих тобі літ, Соборе! Щастя і добра твоїм вірним!

**Фідель СУХОНІС,
Київ – Січеслав.**

ПАТРІАРШЕ БОГОСЛУЖІННЯ У ДЕНЬ СВЯТА УСПІННЯ ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

28 серпня 2013 року, у свято Успіння Пресвятої Владичиці нашої Богородиці і Приснодіві Марії, Святійший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет звершив Божественну літургію у Володимирському кафедральному патріаршому соборі.

Його Святості співслужили настоятель храму протоієрей Борис Табачек та духовенство собору.

Після прочитання Євангелія Патріарх Філарет виголосив проповідь на тему свята. «Між Успінням Пресвятої Богородиці і нашим переходом із тимчасового земного життя у вічне є різниця. Ця різниця полягає в тім, що Божа Матір перейшла у вічне життя, в Царство Сина Свого з душею і тілом, а ми, християни, переходимо тільки душею, а возз'єднання душі з тілом буде під час загального воскресіння мертвих, тобто в

друге пришествя Христове. Це буде так обов'язково! Бо для того і прийшов на землю Син Божий і став людиною, подібною до нас в усьому, крім гріха, щоб подолати нашу смерть і визволити нас від рабства гріха», - зазначив Патріарх.

«Свята Церква шанує Пресвяту Богородицю і сповідує Її вищою за всіх святих і навіть вищою за всіх ангелів і архангелів. Вона називає Божу Матір чеснішою від херувимів і славішою від серафимів. Чому так величає Церква Пресвяту Діву Марію? Пресвята Діва Марія є Богородиця. Вона породила Того, Хто, будучи істинним Богом, у саму мить зачаття від Святого Духа в Її утробі сприйняв у єдність Своєї Іпостасі, тобто Своєї Особи, людську природу. Діва Марія народила Господа нашого Ісуса

і це тіло єдиносушне з нашими тілами, окрім гріха. Ось чому ми називаємо Марію Приснодівою і Богородицею. І з цієї причини Син Божий не залишив Свою Матір у гробі, а взяв Її на небо з душею і тілом», - сказав Перво-святитель у проповіді.

Святійший Владика закликав християн завжди молитися

до Цариці Небесної: «Дорогі браття і сестри! Будемо ж не тільки шанувати Пресвяту Богородицю, а й звертатися до Неї в молитвах, бо Вона є всесильна Заступниця роду християнського. Силу Своїх молитов перед улюбленим Сином Своїм Вона показала через безліч чудотворних ікон, які є матеріальними свідками Її небесної допомоги християнам, що звертаються до Неї з молитвами. Будемо ж благодіти Божу Матір і ми, щоб Вона Своїми всесильними молитвами перед Сином Своїм Господом нашим Ісусом Христом допомогла і нам, і всьому нашому народові».

Завершилося богослужіння молебнем до Пресвятої Богородиці перед Її плащаницею.

Напередодні, 27 серпня ввечері, Патріарх Філарет у Свято-Володимирському соборі очолив урочисте Всенічне бдіння, під час якого на середину храму була винесена плащаниця Пресвятої Богородиці.

У ЛЬВОВІ ВІДБУВСЯ IV МІЖНАРОДНИЙ КОНГРЕС «СВІТОВЕ УКРАЇНСТВО ЯК ЧИННИК УТВЕРДЖЕННЯ ДЕРЖАВИ УКРАЇНА У МІЖНАРОДНІЙ СПІЛЬНОТІ»

23 серпня 2013 року, на запрошення Міжнародного інституту освіти, культури і зв'язків з діаспорою Національного університету «Львівська політехніка» та особисто його директора Ірини Ключовської, митрополит Львівський і Сокальський Димитрій взяв участь в урочистому відкритті IV Міжнародного Конгресу «Світове українство як чинник утвердження держави Україна у міжнародній спільноті» «...землякам моїм в Україні і не в Україні», присвяченого 200-літтю з дня народження великого Кобзаря Тараса Шевченка.

Урочисте відкриття роботи Конгресу відбувалось в актовому залі головного корпусу «Львівської політехніки».

Участь у відкритті також взяли архієпископ і митрополит Львівський Української Греко-католицької Церкви владика Ігор Возьняк, міський голова Львова А.І. Садовий, президент Світового Конгресу Українців Євген Чолій, представники Львівської обласної ради і Львівської облдержадміністрації.

Відкрив урочисте засідання вступним словом ректор Університету професор Ю.Я. Бобало.

Також учасників Конгресу привітала директор Інституту Ірина Ключовська. У своєму слові Ірина Михайлівна зазначила, що Конгрес зібрав понад 400 учасників - українців з 29 країн світу.

Опісля слово для вітання і благословення роботи Конгресу було надано представникам Церкви. З благословення Предстоятеля Української Православної Церкви Київського Патріархату Святішого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета владика Димитрій привітав Конгрес від його імені, зачитавши текст офіційного вітання.

Високоповажний Конгресе!

Дорогі брати і сестри!

Вітаючи ваше достойне зібрання, я дякую Господу Богу і водночас молитовно прошу Його укріпити вас на шляху вашої праці зі становлення Української держави на міжнародній арені. Духовний потенціал України дуже високий, українці у всі віки

славилися своєю моральністю. Відтак ми повинні зайняти гідне місце в міжнародній спільноті і діяти таким чином, щоби світ вчився у нас, а не ми перемішали його віяння, часом далеко від Бога та істини.

Дуже важливо, перебуваючи далеко від батьківської хати, відчувати себе не покинутим, не губитись у світовому хаосі, втрачаючи свою самоідентичність. Тому то потрібно формувати громади, відкривати школи і не забувати дороги до храму, де лунає молитва українською мовою. У цьому вас завжди готова підтримати Українська Православна Церква Київського Патріархату, адже наші церкви діють у багатьох країнах світу.

Українець – це високе звання. Українець – це багатовікова історія самобутнього народу з його великими подвижниками, правителями, мислителями, науковцями, митцями. Нам є що сказати світовій спільноті. Однак нам потрібно єднатись, бо лише у єдності сила. Цього від нас хоче Господь Бог.

Ми всі вийшли з купелі Володимирівського Хрещення, 1025-ліття якого святкуємо цього року. Отже, ми єдині у своєму походженні, у своєму духовному народженні. Тим то повинні бути єдиними у своїх поглядах, життєвих орієнтирах і прагненнях, незалежно від того, чи живемо ми в Україні, чи за її межами. Нашим гаслом повинне бути «Зберегти і надбати!» Зберегти найперше прадідівську віру і любов у серці.

Лише державницькі і християнські погляди кожного з нас на буття нашої країни і її народу зможуть дарувати Україні справжню силу. Я вітаю організаторів – Національний університет «Львівська політехніка» і його Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою і бажаю

Слово має Владика Димитрій!

вам наснаги, рішучості і щедрих плодів вашої праці, яка має велику цінність. Я пам'ятаю свій виступ у вашому університеті рік назад і дякую вам за те, що стоїте на засадах високої моралі і національної думки і саме в такому дусі виховуєте своїх студентів, які є нашим майбутнім, майбутнім України.

Я посилаю вам Своє Першосвятительське благословення і запевняю у Своїх молитвах за ваш успіх у всіх добрих починаннях.

**+ФІЛАРЕТ,
ПАТРІАРХ КИЇВСЬКИЙ І ВСІЄЇ РУСИ-УКРАЇНИ**

Також зі словом до присутніх звернувся владика Ігор Возьняк.

Опісля цього з вітанням до Конгресу виступили представники влади міста та області, вручивши нагороди причетним до організації IV Міжнародного Конгресу.

На завершення офіційного відкриття всім присутнім було запропоновано скорочений варіант фільму «Українські діти читають Кобзар» - проекту, в якому були представлені відеозаписи читання віршів Шевченка маленькими українцями з усіх світових діаспор.

На цьому урочисте засідання завершило свою роботу.

• АДРЕСИ ДОБРОТИ

В СІЧЕСЛАВ НАДІЙШЛА ДОПОМОГА ВІД УКРАЇНЦІВ З США ОЛЬГИ ТА ВАСИЛЯ КАРПЕНКО

Вже не один рік редакція бюлетеня „Наша Церква – Київський Патріархат” стала таким собі містечком благодійної допомоги з боку української діаспори США та Канади для потребуючих в Січеславі. Нещодавно редакція нашого бюлетеня передала пакунок з речами від панства Ольги та Василя Карпенко з США для вихованців дніпропетровського сиротинця.

Зазначимо, що допомогу потребуючим в Україні доброчинці з-за океану здійснюють десятиріччями.

Влас. інформ.

УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА КИЇВСЬКОГО ПАТРИАРХАТУ В РОСІЇ

Видання Митрополита Московсько-Богородського УПЦ КП Адріана

**Заклик Митрополита Адріана (УПЦ КП)
до X-го Світового Конгресу Українців у м. Львові
20-22-го та 23-24-го серпня 2013-го року на тему:**

**«Збереження історико-культурної та духовної
спадщини зарубіжного українства XI-XXI-го століть».**

**Вельмишановна Президіє X-го ювілейного Світового
Конгресу Українців, делегати та члени цього високого зі-
брання, гості, присутні і друзі!**

**Дорогі учасники IV-ої Міжнародної науково-практичної
Конференції!**

Сьогодні нас гостинно зустрічає український народ древнього
міста Львова, який славиться своєю історією, православною ві-
рою, патріотизмом в боротьбі за єдину українську державу про-
тягом всіх століть існування Київської Русі - України.

Завдяки запрошенню СКУ в Канаді та Комісії КЛГП, до якої я належу, хочу сповістити, що Святійший Патріарх Київський і всієї Руси - України Філарет дав мені своє письмове благословення на прийняття участі в цих заходах, а прибувши до Львова і саме до Львівської політехніки, організаційний комітет та канцелярія Світового Конгресу Українців видавали всім делегатам Конгресу бейджики, тобто спеціальні карточки з надписом прізвища, ім'я та по-батькові, а також посада делегата.

Місцем проведення Конгресу обрано Національний університет «Львівська політехніка». Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діаспорою цього університету веде велику працю у зміцненні зв'язків з українцями світу, в розвитку української освіти і культури за межами України та завжди сприяє проведенню заходів СКУ у Львові. (Фото 1).

X Світовий Конгрес Українців, гаслом якого були слова Лесі Українки «Contra spem spero», «без надії - сподіваюсь», присвячено пам'яті жертв Голодомору-геноциду 1932-33 рр. у його сумну 80-ту річницю. СКУ запрошував всю громадськість Львова приєднатися до церемонії вшанування жертв Голодомору, який пройшов в перший день Конгресу, 20 серпня 2013 року, біля пам'ятника Тарасу Шевченку.

У цей же день у Львівському національному академічному театрі опери та балету ім. Соломії Крушельницької відбулось урочисте відкриття X Світового Конгресу Українців, який розпочався Гімном України.

Між іншим, згідно веб-сайту «Дивись інфо», <http://dyvys.info/polityka/yunesko-vyznalo-ukrajinskyj-himn-najkraschym-u-sviti.html> було сповіщено, що «Центр світової спадщини ЮНЕСКО визнав гімн України найкращим у світі (Best National Anthem in the World), повідомляє Інтерфакс-Україна з посиланням на Центр новин ООН. До рейтингу увійшли національні гімни 193 країн. Гімн України здобув перше місце в загальному рейтингу. При цьому, до уваги бралось 4 показники, по двох з них український гімн отримав найвищий бал – милозвучність, гармонійне поєднання музичної та текстової частин. Високий бал також був за оригінальність музичного супроводу та цілісність твору.

(Фото 1) Львів, Національний університет «Львівська політехніка».

Україна виявилась єдиною європейською країною в першій п'ятірці, а загалом до першої десятки найкращих національних гімнів світу увійшли гімни Нової Зеландії (2-ге місце), Південної Африки (3-те), Австралії (4-те), Сполучених Штатів Америки (5-те), Канади (6-те), Сполученого Королівства Великої Британії та Ірландії (7-ме), Іспанії (8-ме), Франції (9-те) та Японії (10-те)».

Ось з якими показниками розпочався у Львові Світовий Конгрес Українців.

Митрополит Львівський і Сокальський Димитрій (праворуч) з Митрополитом Адріаном.

Упродовж наступних днів делегати підсумували працю СКУ за 2008–2013 рр., накреслили шляхи діяльності на наступний п'ятирічний термін 2013–2018 роки та обрали новий склад керівних органів. Президента СКУ пана Євгена Чолія та Генерального Секретаря СКУ пана Стефана Романіва було знову обрано на ці ж самі посади.

Ми розміщуємо відеофільм та фотокартки, які свідчать про урочисту роботу Х-го ювілейного Конгресу.

Відеофільм про роботу Конгресу

<http://www.youtube.com/watch?v=k2eFmIRiFk&feature=c4-overview&list=UUnt6PoFg8QkVgJg5xTBqAA>

Хочу попередити своїх читачів, що після відеофільму та фотокарток про Х-й Світовий Конгрес Українців, буде розкрита тема, яка зазначена на титульному листі у заголовку: «Збереження історико-культурної та духовної спадщини зарубіжного українства XI–XXI-го століть».

27 серпня 2013 року, - як сповіщає веб-сайт УВКР, що <http://www.uvkr.com.ua/news/5465> «...відбулась зустріч Президента України Віктора Януковича з Президентом СКУ Євгеном Чолієм, з головою УВКР Михайлом Ратушним та з екзекутивним секретарем СКУ Стефаном Романівим.

Президент Віктор Янукович заявив, що Україна бачить у закордонному українстві впливову силу, яка сприяє утвердженню позитивного міжнародного іміджу нашої країни.

Дуже важливо, що закордонні українці, об'єднані в Конгрес, мають можливість не тільки відчувати ситуацію в Україні, а й мати певний вплив, - сказав президент В.Ф. Янукович.

Євген Чолій подякував Віктору Януковичу за зустріч та привітання на адресу Конгресу. За словами президента СКУ, ювілейний з'їзд зібрав близько 500 представників української діаспори з понад тридцяти країн світу.

Під час зустрічі сторони обговорили широке коло питань, зокрема питання європейської інтеграції України.

Нагадаємо, що на Х ювілейний Світовий конгрес українців (СКУ) від імені Президента України В.Ф. Януковича до Львова прибув віце-прем'єр-міністр Олександр Вілкул».

<http://www.uvkr.com.ua/news/5465>

Але, оскільки моя тема освітлює матеріали про життя нашого українського народу протягом з Х-го по ХХІ-е століття, тому й вступ її я розпочинаю розкривати з самого рання існування нашої країни, святої Православної Церкви та її культури і богослов'я.

Як всім відомо, що саме у Києві відбулось Хрещення українського народу, на той час руського, у 988-му році, архієреями і духовенством з Візантії та Болгарії.

І вже при сині великого князя Володимира Ярославі Мудрому, було поставлене питання про обрання Митрополитом Київським свого кандидата, руського, священноінока Іларіона. Він став першим руським Митрополитом, ігноруючи договір з Константинопольським Патріархатом про керівництво Київською Митрополією Руської Православної Церкви лише на чолі Митрополита грецького походження.

Тому, бажання свободи і незалежності своєї Держави і Церкви вже було покладено нашими древніми предками, що й повторилось у 1917–1921-му та у 1989–1992-му роках, коли утворилась незалежна Помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату.

Треба сказати, що на Русі велику роль зіграла Києво-Печерська Лавра зі своїми училищами та майстрами в будівництві храмів, соборів, монастирів і палаців.

Особливу роль зіграли історики-літописці, серед яких важли-

ве місце мав преподобний Нестор Літописець, який по переданню співістив своїм сучасникам і нащадкам про проповідь святого апостола Андрія Первозваного на землі Русі-України з Великим Новгородом та на Смоленській землі.

Звичайно, що говорячи про Православну Церкву в Україні, необхідно треба сказати й про життя Греко-Католицької Церкви в західній її частині, яка, хоч і знаходиться у складі Римо-Католицької, але вона існує в нашій державі, до якої належать брати і сестри - українці у Христі.

Згідно історії, у Львові завжди процвітали віросповідання не тільки православне, чи католицьке або греко-католицьке, але й григоріанське (Вірменської Церкви), юдейське та представників інших релігійних віросповідань.

Треба сказати, що і в наш час ці названі Церкви є в самих дружніх стосунках і в молитовних відносинах між собою, що підкріплюється постійними зустрічами Предстоятелів УПЦ Київського Патріархату Святейшого Патріарха Філарета з Предстоятелем УГКЦ, Верховним Архієпископом Святославом (Шевчуком) та з кардиналами Римсько-Католицької Церкви.

Ці ж самі братерські стосунки православних українців з греко-католиками є і в Канаді, і в США та в інших країнах, особливо в Російській Федерації, де православні і греко-католики знаходяться в однакових умовах, які не мають жодних релігійних прав і громадських свобод для вільного сповідання своєї віри.

Тому ми й зібралися тут для того, щоб обговорити питання не тільки релігійні, але й національні, патріотичні, мистецькі та про великого кобзаря українського народу – Т.Г. Шевченка, ювілей якого у 2014-му році будемо відмічати 200-ліття з дня його народження.

Український кобзар Т.Г. Шевченко

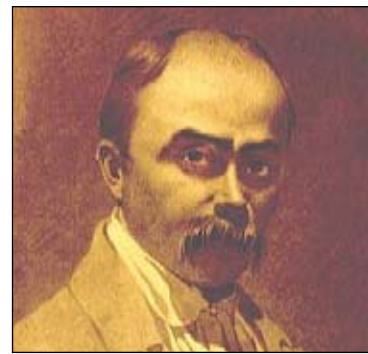
Місто Львів завжди було прославлене українськими гуртками, братствами та учбовими закладами, що невідомо розширювалось і популяризовувалось й за кордоном, наприклад у м. Вільно (Литва), де велика кількість православних українців проживала в цьому місті, які вболівали за долю українського краю.

Тому й у Вільно було сформоване одне з найбільших і найвпливовіших православних братств українського середньовіччя.

Адже всі митрополити Київські і всієї Руської Православної Церкви Константинопольського Патріархату з Х-го по XVII-е століття окормляли православних людей як в Україні, так і в Білорусі, і по всій Прибалтиці. До Київської Митрополії належала Смоленська єпархія та Псково-Печерський монастир, оскільки до 1654-го року смоленські землі належали Литві, а пізніше Польщі.

Про це свідчить архіпастирська діяльність святого священномученика Макарія, Митрополита Київського і всієї Русі – України, який, повертаючись з Прибалтики до України був замучений татаро-монголами під час звершення ним Божественної літургії в одному із храмів на шляху до України.

Але про дружбу російського народу з руським, тобто українським, свідчить творча спадщина московського книгодрукаря Івана Федорова, який був змушений тікати в західні землі України, щоб зберегти своє життя і друкарську діяльність разом зі станками та спеціальними приладами, оскільки Московські митро-

Іван Федоров, московитин

полити і велика кількість духовенства, не маючи жодної освіти, переслідували його й вважали Івана Федорова за сина диявола, поставивши питання про його анафематкування.

Тому й прийшлося Івану Федорову знайти для себе спасіння у Львові і у Острозі, де його прийняли з обіймами, як брата у Христі, а не диявола. Тут йому вдалося надрукувати перші книги: Біблію, Євангеліє, Псалтир, Часослов, Молитовник та інші церковно-богослужбові книги. Це була друга половина XVI-го століття, коли в Росії царював Іван Грозний.

Тому, тому про анафему своїх співвітчиз-

ників керівники Московської Митрополії, а пізніше й Патріархії Російської Православної Церкви ніколи не залишали в спокої, бажаючи покарати видатних діячів Церкви, суспільства, науки і мистецтва, в тому числі й українського Гетьмана Івана Мазепу, до якого Росія не мала жодного відношення, а тим більше, права. Бо Україна вступала в союз з Москвою у 1654-му році на рівних, а не на окупаційних умовах. Окрім того, цей союз підписувався не у Києві, столиці України, а в маленькому містечку, на його околиці, у Переяслав-Хмельницькому, про якого співвітчизники мало що знали.

Щось подібне у 2004-му році в районному центрі Севе́ро-донецьку Луганської області, відбувся сепаратистський «з'їзд» антиукраїнських сил, щоб обговорити питання про приєднання Східної частини України та Криму до Росії.

Це був проект експертів Харківської області Є.П. Кушнарєва та Голови Центральної Вибірчої Комісії України С.В. Ківалова (Ректора Одеської національної юридичної академії та пізніше народного депутата ВР України, молдаванина за походженням) при Президенті Л.Д. Кучмі.

Тому, повертаючись до української історії, Московська слов'яно-греко-латинська академія була сформована у Москві в 1687-му році за ініціативою випускника

Києво-Могилянської Академії (1630) поета і письменника Симеона Полоцького та професорів названої Академії.

Треба сказати, що дві українські Академії в Острозі і у Києві зіграли велику роль в житті всього православного людю слов'янського походження. Бо там навчалися не тільки українці, білоруси та росіяни, серед яких був і Михайло Ломоносов, але й серби, болгари, поляки та інші представники з братських слов'янських країн.

В Острозькій академії, яка була заснована у XVI-му столітті Острозьким князем Костянтином, викладали дуже сильні педагоги-вчителі. Навіть в один час викладав майбутній Патріарх Вселенський (Константинопольський) Митрополит Кирило (Лукарис).

Що стосується Росії в середньовічні часи, то в неї не було жодного учбового закладу, навіть училищ. І ось, завдяки українським випускникам двох Академії, в Росії появились не тільки училища, але й вищі учбові заклади. Наприклад, у Тобольську Митрополит Іван (Максимович), українець за походженням, сформував знаменитий Університет.

А Митрополит Ростовський Дмитро (Туптало), теж українець, у Великому Ростові сформував друкарську майстерню, завдяки якій й було надруковане ним життя святих в 12-ти томах. Він зібрав і упорядкував послідовно всі життя святих, згідно церковного календаря. Цим зібранням до цього часу користується весь християнський світ. Треба сказати й про Гетьмана України Пилипа Орлика, вірного сподвижника Івана Мазепи, який у 1710-му році склав Конституцію України, чим ми пишаємось до цього часу, бо в жодній країні до нього не було нічого подібного із законотворчого процесу. Змістом цієї Конституції користувався і Петро I, хоча ніде не посилався на першоджерело, а видавав її за свою.

Гетьман України - Пилип Орлик.

Та й багато інших прикладів можна навести про значення присутності українців в Російській державі. Хоч би взяти Гетьмана Івана Мазепу, який для православних українців у Москві, в так званому «Хохловському провулку» побудував більше десяти храмів і свій знаменитий Палац, який зараз використовується ОМО-Нівцями м. Москви.

Був і видатний Митрополит Рязанський Стефан (Яворський, 1658-1722), українець за походженням, якого після смерті Патріарха Московського і всієї Росії Адріана (1700-й рік) Петром I був призначений Місцеблюстителем Московського Патріаршого престолу. Але він так і не дочекався Помісного Собору, щоб стати Московським Патріархом, оскільки Петро I замислив скасувати патріарший устрій в Росії, щоб бути єдиним самодержавником. Та й трішки раніше, так зване «об'єднання» України з Росією відбулось у 1654-му році, а в 1686-му Руська, тобто Українська Православна Церква Київської Митрополії Константинопольського Патріархату була насильницьки приєднана до Московського Патріархату. Замітьте ці дуже важливі дати. Але це «з'єднання» Української Церкви до Москви, було не добровільне, а примусове, яке здійснилось лише через 32-ва роки після так званого об'єднання Росії з Україною, тобто в 1686-му році при зрадливому Митрополиті Київському Гедеоні (Святополку-Четвертинському), хоча до нього українське духовенство, як архієреї, так і священнослужителі тримались єдності і не давали Москві можливостей їх розтопати. Цю боротьбу очолював Митрополит Київський Сильвестр (Косів).

Тому, церковну «перемогу» над Києвом Російська Православна Церква отримала лише завдяки заміні Предстоятеля Київської Митрополії проукраїнського напрямку на промосковського.

Говорять, що Петро I відкрив вікно з Європи до Росії, але не навпаки. Бо як росіяни, так і українці до цього часу не мають права без ВІЗ виїжджати за кордон. Тоді, як іноземці, і вдень, і вночі прибувають до України без ніякого дозволу і ВІЗи. Тому й прийшлося Петру I будувати свій С.-Петербурґ на кістках запорозьких козаків, а не на «кістках» іноземців. Про це відомий молодий український поет Л.В. Кисельов присвятив свого вірша стражданням запорозьких козаків-мучеників у Санкт-Петербурзі:

«Еще мальчишкой удивлялся дико:

Раз все цари плохие, почему
Царя Петра зовем Великим?

.....

Шевченко правильно писав:

«Это тот первый, который распинал нашу Украину,
Не Петр, а те голодные, босые
В болоте основали Петроград.
Этими голодными и босыми,
Как раз руководил иностранец А.И. Остерман».

Я хотів би сказати ще пару слів про сучасне перебування православної української діаспори в Росії, яка не має не тільки типових храмів, шкіл, училищ та вищих учбових закладів, але й приміщень і окремих будинків для звершення богослужінь українською мовою. Міські владоможці по всій Росії відмовляють у виділенні земельних ділянок для будівництва храмів і наданні приміщень.

Українці в Росії не мають ні газет, ні журналів, ні хвиль на радіо, ні каналів на телебачення.

Тому ми, українці в Росії, дивуємось українській владі і всім Президентам України без виключення, які за 22-а роки її незалежності жодного разу не ставили питання перед Кремлем про рівне ставлення керівників РФ до українців з корінними росіянами. Адже російська діаспора в Україні має дуже великий привілей.

Хоча, я дуже хотів би підкреслити велику допомогу Президента РФ В.В. Путіна, який у 2002-му році зобов'язав керівництво міста Ногінська підключити до нашого будинку Свято-Троїцького храму Богородської єпархії УПЦ КП, та жіночого монастиря з Центром «Братство» всіх комунальних послуг, як опалення, електроенергію, воду, газ та інші необхідні послуги для цивілізованого існування. Тому ми до цього часу йому дуже вдячні. І надіємось, що сучасний Президент РФ В.В. Путін й надалі буде нам у всьому допомагати, зобов'язуючи владоможців забезпечувати віруючих УПЦ КП всіма необхідними засобами для достойного і людського існування.

Президент РФ В.В. Путін.

Звичайно, що в Росії більша частина духовенства є українцями в РПЦ МП, але вони забиті і залякані радянськими та російськими імперськими репресіями. Інші ж змирилися й здружилися з матеріальними благами, які їх задовольняють і збагачують, щоб не думати про духовне, національне, історичне і про все рідне українське. Інші ж стали яничарами по

відношенню до своїх співвітчизників – українців. Це такі, як благочинний Івантєєвського району та м. Корольова в Московській області українець за походженням з західної частини України – протоієрей Іван Монаршек. Такі як він, готові й батька продати чи здати на посміховище.

Ще треба підкреслити, що у м. Ногінську Московської області в храмах УПЦ КП основна частина віруючих є росіяни, а мільйонна кількість українців з Москви та з інших районів області не поспішають до своєї Церкви. Правда, в цьому 2013-му році наші храми навістили студенти зі Львова та з інших міст України і США під проводом Голови Пушкінського українського осередку в Московській області пані Тетяни Ключникової.

Часто буває на богослужіннях Богородської єпархії УПЦ КП в Ногінську українка з Москви, пані Катерина Марійчук <https://www.facebook.com/k.kapelka?fref=ts>

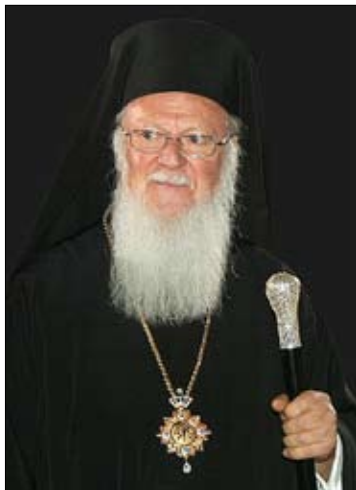
Особливо нам було приємно, коли на Святу Пасху нічного богослужіння прибула Голова Українського Конгресу Росії, пані Любов Дяченко.

Але взагалі українці в Росії є дуже пасивними і заляканими людьми в церковному розумінні слова. А якщо і є віруючі серед них в Росії, то їх повністю влаштовують храми РПЦ Московського Патріархату, забуваючи, що й Московська Митрополія Російської Православної Церкви не була визнана світовим православ'ям 141 рік з 1448-го по 1589-й роки. Але вона жила, процвітала й урочисто торжествувала в своїй любій російській країні.

Так і Україна має свою Помісну УПЦ Київського Патріархату. Її ще не визнали світове православ'я, бо пройшло з 1992-го року всього 21-н рік, а не 141-н, як це трапилось з Московською Митрополією Російської Православної Церкви. Тому за цей довгий час наша УПЦ КП стане самою найбільшою й канонічною Церквою у світі. Це видно із підготовки до ювілею 1025-ліття з Дня Хрещення Київської Русі, коли в них приймає саму активну участь Президент України В.Ф. Янукович та всі Предстоятелі Українських Православних Церков. А що стосується УПЦ МП, то Блаженніший Митрополит Володимир з домовленістю Президента України направив до Константинополя за прошення на ці урочистості Всесвятейшого Патріарха Вселенського Варфоломія.

Треба сказати, що 29-го серпня 2013-го року в Інтернеті був розміщений відеофільм про життєвий і церковний шлях Патріарха Константинопольського Варфоломія, в якому показані умови його праці і служби на території Туреччини, громадянином якої він є.

Аналізуючи зміст цього відеофільму, хочеться ска-

зати, як нелегко керувати Вселенському Патріарху Варфоломію православ'ям світу, коли він сам знаходиться в дуже тяжких умовах. А тут, наприклад, ми з проблемами в Україні чекаємо від нього якихось автокефальних результатів.

Так чи не повинні ми самі знайти в собі національні, моральні і духовні сили, щоб зуміти об'єднатися на території своєї країни і створити одну Помісну Православну Церкву, а Вселенський Патріарх завжди нас підтримає.

Ми нагадуємо веб-сайт про Всесвятейшого Патріарха Вселенського Варфоломія:

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=LDAk2UBtLE

Але ми впевнено віримо, що дуже близький час, коли навіть при сучасній владі на чолі з Президентом України В.Ф. Януковичем та Прем'єр – міністром Н.Я. Азаровим Україна буде мати свою єдину Українську Православну Церкву з центром у Києві. Це особливо продемонстровано на останній зустрічі у Москві Н.Я. Азарова (Україна) та Прем'єр-міністра РФ Д.А. Медведева, згідно статті Саїда Халмурзоева «Україна і Росія розійшлися на віки» від 29.08.2013-го року на російському веб-сайті «Утро. ру» <http://www.uto.ru/articles/2013/08/27/1140035.shtml>.

В кінці своєї статті він пише: «Если же Кремль решит устроить Киеву показательную порку, невзирая на правила ВТО и прочие условности, у последнего может найтись адекватный ответ и в этом случае. Одним из наиболее слабых мест России в ее отношениях с Украиной является Черноморский флот, на который и может обрушиться вся ярость украинского руководства».

Треба сказати й про зміну своїх думок й Президента Білорусі Олександра Лукашенка по відношенню до Росії і особливо до РПЦ Московського Патріархату. Згідно російського православного журналу «Православный огонь»,

«В пятницу, 26 июля 2013 года некоторые СМИ распространили информацию (напр., видео <http://latelnynews.org/publi/2-1-0-4355>) о том, что Президент Белоруссии Александр Лукашенко высказался о необходимости реформирования Православной Церкви... начиная от церковного языка и заканчивая продолжительностью служб, – отмечает сайт пресс-службы Президента Республики Беларусь. «Я – сторонник, чтобы нашу Церковь постепенно реформировали, начиная от церковного языка (старославянского), потом очень длительные молебны, проповеди, а ведь много старушек, и они просто не выдерживают», – передает РИА «Новости» слова Лукашенко».

Також він розпочав висловлюватися й про отримання автокефалії своєю Білоруською Православною Церквою у відриві від РПЦ Московського Патріархату, особливо у свої передвиборчі часи на президентство Білорусі.

Ось як міняються часи і існування українського народу на своїй Батьківщині і в розсіянні по світу. А що стосується тяжкого стану українців в Росії, то очевидно все це накопичилось після сталінських та хрущовських репресій і всяких інших переслідувань українців в Україні і в Росії, в часи СРСР та російського імперіалізму.

Зовсім інший стан українців в Канаді, в США, в Південній Америці, в Австралії та в інших західних країнах.

Наприклад, у Нью-Йорку (США), офіційно існують декілька десятків різних українських організацій. Також і в Торонто (Канада), де по всій Канаді українців мешкає біля двох мільйонів людей, які живуть вільно і незалежно від інших релігійних організацій. Вони мають свої православні храми, лікарні, школи, благодійницькі старечі будинки, в яких живуть старші люди українського походження з окремими кімнатами, кухнями та санвузлами.

Мають вони в цих будинках і свої храми. До дідусів і бабусь в Україні ці цивілізовані умови не швидко придуть. Майже десятки років треба чекати, коли наші немічні старенькі люди будуть мати умови в будинках людей похилого віку кращі, а ніж у себе вдома. Бо там є поряд Церква, медики, постійна гаряча страва і нові друзі.

Я знову хочу повернутися до українського середньовіччя, до кінця XVI-го початку XVII-го століть, де до Києва прибув багатий юнак з Молдавії і з європейською освітою, який став ченцем, а трішки пізніше й намісником Києво-Печерської Лаври. Це був Петро Могила.

Він сформував при Лаврі школу, а потім зумів об'єднати Лаврську школу з Києво-Братською в єдиний вищий навчальний заклад, який дуже швидко сформувався в навчовий університет за назвою: «Києво-Могилянська Академія». Вона ні в чому не поступалася іншим ВУЗам за кордоном. Петро (Могила) направив кращих випускників цих шкіл до навчання за кордон, де вони отримували вчені ступені, а повертаючись до Києва ставали професорами названої Академії.

Все це відбувалось завдяки наміснику Лаври, архимандриту Петру (Могили), який був обраний і поставлений Митрополитом Київським і всієї України. Навіть польський король Владислав IV був його кращим другом в архієрейській і державницькій справі.

Тому, коли римо-католицька пропаганда по Україні, особливо у XVI-му столітті була направлена на окатоличення українського народу через унію, то було багато захоплено греко-католиками православних храмів. Саме Митрополиту Петру (Могили) вдалось відібрати у них велику кількість храмів, соборів і монастирів, особливо у Києві, за допомогою Польського короля Владислава IV.

Протягом XI-го - XVII-го століть народи Київської Русі отримали своє постійне поселення, як в Білій Русі (Білорусь), так і в Московському князівстві.

Треба сказати, що в цей же самий період в названих регіонах формувалась своя міська мова зі своїми діалектами: українська, російська і білоруська. Але головною церковною мовою в цих нових країнах була церковнослов'янська.

Хоча, Білоруська Церква завжди належала до Київської Митрополії Руської Православної Церкви Константинопольського Патріархату, в тому числі Смоленська єпархія та Псково-Печерський монастир з православними околицями.

Тому історична, культурна і духовна спадщина українців за кордоном завжди зберігалась в нашому народі, де б він не проживав.

А ось, коли представники цих країн міняли своє місце проживання і переселялися в іншу частину Русі чи Росії, то такі переселенці називалися і до цього часу називаються українською діаспорою, як і росіяни в Україні.

Розділ про церковно-хоровий розвиток в Україні, в Білорусі і в Росії.

Оскільки одна церковна мова, церковнослов'янська вживалась по всіх трьох утворених країнах, то й церковно-хорова музика була майже єдиною, за виключенням міських обіходних восьмигласних наспівів, як: київський, московський, болгарський і грецький, який треба було опановувати кожній частині колишньої Київської Русі.

Але великий реформувачий розвиток хорового співу в Україні, в Росії і Білорусі опанував багатоголосся. Спочатку був портесний спів, який мав навіть 24 партії в одному такті і в одному церковно-хоровому творі.

Засновником цього партесного багатоголосся був українець, Микола Дилецький (1630-1690). Все це було відповіддю на польське хорове багатоголосся та оркестрове і органне звучання в католицьких костелах, які часто переманювали наших православних молодих талантів до своєї католицької віри.

Після партесного співу появилась хорова поліфонія, яка прийшла з Італії, завдяки тим композиторам, які прибували до України, як Джузеппе Сарті у 1784-му році. Він був запрошений на посаду головного хормейстера С.-Петербурзької придворної капели. Були й інші італійські композитори, які досягли в нашій країні великої популярності. Саме вони стали вчителями в музичних школах при храмах в Україні.

В одному тільки містечку Глухові, що на Сумщині, була знаменита хорова школа. Там і народилися два видатних композитори: Максим Березовський, мученик за часів Катерини II (1745-1777) і Дмитро Бортнянський (1751-1825), який у славі і величі прожив своє творче музичне життя. Обидва вони, але в різні роки після Глухівської хорової школи продовжували навчання у Придворній капелі Санкт-Петербурга, після чого навчалися в Італії. Максим Березовський був направлений на навчання в Болонську музичну академію, де він став Академіком музичного мистецтва.

Під час навчання в академії, з Максимом Березовським одночасно навчався і австрійський молодий композитор Вольфганг Амадей Моцарт. По завершенні названої академії М. Березовський захищав свою наукову дисертацію оперою «Демофонт» у 1773-му році.

Імена М.С. Березовського і В.А. Моцарта були викарбовані золотими літерами на спеціальній дошці й прибиті на одній із стін Болонської академії. Композиторів залишали в Італії, але душі їх тяглися до своєї Батьківщини.

Та тільки В.А. Моцарта чекала слава, а нашого М.С. Березовського безслав'я. Всього через чотири роки після Болонської ака-

демії наш геній загине від тяжкої хвороби і високої температури, проживаючи у підвальній полусирій кімнаті Санкт-Петербурга. Йому було всього 32-а роки від народження.

Фото В.А. Моцарта і М.С. Березовського

Катерина II, російська цариця, видала спеціальний наказ, щоб не висувувати «малороса» Максима Березовського ні на жодні музичні посади у С.-Петербурзі.

Адже сам її фаворит, Г.А. Потьомкін – Таврічеський, обіцяв М. Березовському посаду Ректора Катеринославської (нині Дніпропетровськ) консерваторії, яку він повинен був сформувати, але гірко й смертельно обманув молодого національного нашого композитора.

Твори М. Березовського були заборонені і навіть знищувались у С.-Петербурзі, в Москві і по всій Росії. Тільки в Україні вони мали популярність і зберігались у патріотів і прихильників хорової творчості М. Березовського.

Його знаменитий церковно-хоровий концерт на псалом царя Давида №70, стих 9: «Не отвержи мене во время старости...» ледве зберігся до нашого часу.

Не краща доля спіткала і іншого українського композитора XVIII-го століття, киянина, Артема Лук'яновича Веделя (1667-1708), твори якого до цього часу лунають по всіх храмах, соборах, монастирях і Лаврах Українських Православних Церков і навіть Російської Церкви Московського Патріархату.

Особливо Пасхальний Канон та постове тріо «Покаяние отвержи ми двери Жизнодавче». Також і його знаменитий хоровий концерт «Доколе Господи забудеши мя до конца» на псалом Царя Давида №12 та багато інших творів, які виконуються не тільки під час богослужіння, але й в концертах та в інших виступах.

А.Л. Ведель після закінчення Києво-Могилянської Академії і маючи рідкий красивий теноровий голос, був запрошений до Москви, де працював головним хормейстером в Синодальному хорі.

Також і український церковний композитор, протоієрей Петро Турчанінов був найкращим учнем і вірним другом композитора Артема Веделя.

Нажаль, за патріотизм до Української Батьківщини А.Л. Веделя спецслужби Росії насильницьки посадили до Кирилівської божевільної лікарні м. Києва, де він промучився біля 9-ти років. Йому не давали ні пера, ні чорнила, а ні паперу, щоб він більше нічого не писав і не виступав проти царського самодержавства. Адже Артем Ведель був дуже національною і релігійною людиною.

Лише за три дні до смерті у 1808-му році його відпустили до рідного будинку, де його зустрів батько з гіркими сльозами.

На бажання Артема, прибув до нього священик, його духовник, знаменитий протоієрей отець Іоанн Левандо (1734-1814), щоб причастити Святих Христових і Животворчих Таїн. Після Причастя Артем Ведель відійшов у вічність до Бога. Хоронив любимого композитора весь Київ на Щекавицькому цвинтарі.

Ось як одна людина в особі Катерини II зробила стільки зла для України і

всього українського народу. Вона, після Петра I та Анни Іванівни, знищила наших предків духовно, морально і фізично.

Український народ через паралізацію Збройних Сил України – Запорозького козацтва, був заживо похований, а деякі козаки самі повітали із Запорозького краю.

Останнього ж кошового Січі Петра Калнишевського на 85-му році життя було відправлено до Соловецького монастиря, де він у підземеллі промучився ще 25-ть років. Йому було 110-ть років після звільнення. Проживши ще два роки, наш великий український мученик завершив своє земне, але блаженне життя. Він був похований на монастирському цвинтарі на 112-му році життя. Могили його ніхто не знає, але в радянський час була знайдена плита, на якій було викарбовано на металі, прізвище, ім'я та по-батькові Кошового. Його святе ім'я було канонізоване УПЦ Київського Патріархату у 2008-му році.

Не залишила Катерина II і українських повстанців руху «Коліївщина» на чолі з Іваном Гонтаю та Максимом Залізником. Перший був підло «пригощений» російськими спецслужбами, а потім зв'язаного відправили до Варшави, де його 14-ть днів четвертували, тобто різали по тілу полоси шкіри, а на 15-й день відрубали голову.

Максима ж Залізняка було відправлено на каторгу до Сибіру.

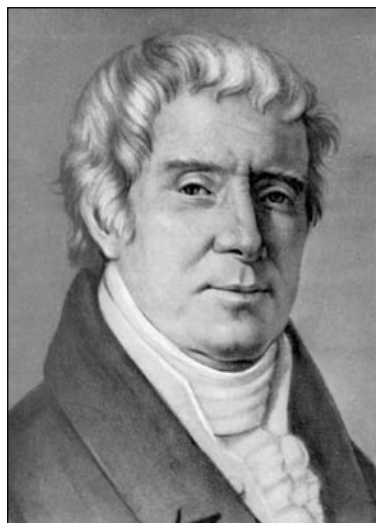
Так розправлялися з українцями війська російської імперії. Особливо під час більшовизму, коли більше 20-ти мільйонів одні були відправлені до Сибіру, а інші знищені в штучному голодоморі і в запланованому більшовиками геноциді. Тому, більшовики замість українців до України направляли з Росії і Середньої Азії тюремщиків та інших різних сил антиукраїнського духу на Донбас, до Миколаєва, Херсону, Криму та до інших місць нашої багаторазової Вітчизни, нащадки яких зараз в Україні продовжують гнобити наш народ і нашу Батьківщину, особливо сміючись і знухаючись над національною українською мовою.

А тепер ми повертаємось знову до другої половини XVIII-го - початка XIX-го століть й пригадаємо про українського композитора Дмитра Бортнянського (1751-1825), який, як і М. Березовський після Глухова був запрошений до Санкт-Петербурга до навчання і прийняття участі у Придворній капелі.

Ним створені 35-ть великих церковно-хорових концертів, які складаються з поліфонії та fugи. Є в нього сотні хорових церковних творів, які до цього часу популярні, особливо «Херувимська пісня» №7. Цей твір часто виконується на урочистих архієрейських богослужіннях.

Особливий хоровий стиль Д. Бортнянського був сформований на основі багатих традицій вітчизняної української музики, багатоголосного партесного співу та поліфонії М. Березовського і А. Веделя.

Я мав можливість прослухати всі ці концерти Д. Бортнянського у Предстоятеля УПЦ Канади, Блаженнішого Митрополита Юрія (Каліщука). Це був той хоровий запис, в якому в молоді роки приймав участь сам Владика Юрій.

Д. Бортнянський

У творчості Д. Бортнянського присутній монументальний концертний стиль, який досягав надзвичайного розквіту. На відміну від композитора М. Березовського, життя якого заставляло піднімати трагедійні теми, Д. Бортнянський же навпаки писав свої хорові твори у світлих мажорних тонах. Хорові концерти Д. Бортнянського поклали початок визволенню української церковної хорової музики від впливу італійського хорового стилю. Його церковно-хорова творчість надала великої слави композитору Дмитру Бортнянському.

Велику роль в церковно-хоровому українському і російському мистецтві зіграв також Михайло Іванович Глінка (1804-1857), який постійно прибував до України, особливо до Глухова, щоб підбирати талановитих хлопчиків з гарними голосами для придворної С.-Петербурзької хорової капели.

Немаловажне значення в хоровому і взагалі, в музичному мистецтві, зіграв українець за походженням, композитор Петро

Ілліч Чайковський (1840-1893). Його музична діяльність пройшла в Московській консерваторії, а життєва діяльність в московському обласному містечку Кліну.

Розділ про художників України, які проживали в Росії.

Особливу роль в художньому творчості у якості художників в Росії зіграли такі українські митці, як Ілля Рєпін (1844-1930). Він написав дві знамениті картини: «Запорожці пишуть листа турецькому султану» та «Бурлаки на Волзі».

Запорожці пишуть листа турецькому султану.

Бурлаки на Волзі.

Ці художні полотна на всі століття існування наших народів показали вольовий і сильний характер українського козацтва та українського народу, і разом з тим, нещасних росіян – бурлаків на Волзі.

І навпаки, один з братів художників російських Віктор Васнецов приймав саму активну участь у розписі Свято-Володимирського кафедрального собору м. Києва, також і російський художник Михайло Врубель був запрошений до цієї важливої художньої справи у розпису собору.

Тепер цей Свято-Володимирський кафедральний собор є кафедрою Патріарха Київського і всієї Руси - України.

Немаловажну роль в художньому мистецтві зіграв і наш великий кобзар – Т.Г. Шевченко (1814-1861). Завдяки його постаті, художники С.-Петербурзької художньої академії об'єдналися між собою і постійно звертались до української тематики.

Тому й не випадково, що Т.Г. Шевченка викупляли із кріпацтва саме російські художники на чолі з Карлом Брюлловим та поетом Василем Жуковським.

Розділ про українську та російську поезію і письменництво.

Велику роль зіграли і українські письменники та поети, які своєю творчістю зуміли об'єднати дух українського і російського народів.

Так, наприклад, російський поет-декабрист Кондратій Федорович Рилєєв (1795-1826) так щиро любив Україну і український свободолубивий народ, що присвятив йому свої думи, поеми, в яких возвеличив українське козацтво та Гетьманів України Богдана Хмельницького і Івана Мазепу в поемах «Наливайко» та «Войнаровський», як наслідок впливів «Історії русів».

Поема «Войнаровський» прославила самого Андрія Івановича

К.Ф. Рилєєв

Гетьман України Іван Мазепа.

Войнаровського (1680—1740), який був засланий до Сибіру, як носія українських національних ідеалів, а також за піднесення Гетьмана України Івана Мазепи на п'єдестал героїзму, згідно веб-сайту «Вікіпедія» http://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%A0%D0%B8%D0%BB%D1%94%D1%94%D0%B2_%D0%9A%D1%96%D0%BD%D0%B4%D1%80%D0%B0%D1%82_%D0%A4%D0%B5%D0%B4%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87

Відомо, що А.І. Войнаровський був близькою ріднею Івана Мазепи.

Ось уривок з поеми К.Ф. Рилєєва «Наливайко».

«Не говори, отец святой,
Что это грех! Слова напрасны:
Пусть грех жестокий, грех ужасный...
Чтоб Украине родной,
Чтоб только русскому народу
Вновь возвратить его свободу, —
Грехи татар, грехи жидов,
Отступничество униатов,
Все преступления сарматов
Я на душу принять готов.
Итак, уж не старайся боле
Меня страшить. Не убеждай!

.....
«Пора! — мне шепчет голос тайный. —
Пора губить врагов Украины!»
Мне ад — Украину зреть в неволе,
Её свободной видеть — рай!..

К.Ф. Рилєєв

Необхідно згадати й знаменитого вченого українця Сергія Павловича Корольова, який народився у 1907 році в Житомирі, а помер як син України і великий вчений, у Москві 1966 року. Сергій Корольов був радянським вченим, конструктором і організатором випуску ракетно-космічної техніки та ракетної зброї в СРСР. Він був засновником практичної космонавтики. Видатна фігура XX століття в галузі космічного ракетобудування та кораблебудування.

Хоча у 30-ті роки XX-го століття він був репресований і відправлений до Сибірської каторги, але завдяки страшній фашистській війні він був звільнений Й. Сталіним, якому було доручено виготовляти зброю нового типу.

С.П. Корольов

Великої уваги заслуговує й великий український патріот і політичний державний і національний діяч - Петро Юхимович Шелест (1908-1996).

Незважаючи на його політичну кар'єру у якості першого секретаря ЦК КП України, він все своє свідоме життя віддав її історії, національному просвітництву і культурі, за що був Кремлем покараний і відправлений до московської домашньої в'язниці.

В своїй книзі «Україно наша радянська», Київ, 1970 він писав про Україну. Ця книга була надрукована і на веб-сайті <http://www.librius.net/b/3/read>: «Спинимось коротенько на історичній минувшині України. Минуле, сучасне, майбутнє... Вдивіться в класичні обриси Софії Київської (Хі-те ст.), вчитайтесь в письмові пам'ятки, вслухайтесь в українські народні думи, в сумні і ліричні українські пісні... і вони вам розкажуть про наших далеких предків – східних слов'ян, про їх мужність і відвагу, волелюбність і непокору, про їх походи до воріт Царєграда і про «матір городів руських» - древній Київ, від якого і бере свій початок могутня держава – Київська Русь, що стала колиською трьох братніх народів: українського, російського та білоруського. Висока культура Київської Русі... відіграла важливу роль в історії Західної Європи, Сходу і Візантії... А Запорозька Січ відіграла велику прогресивну роль в історії українського народу. Про демократичний устрій Січі дав підставу Карлу Марксу назвати її «християнською козацькою республікою». Дух козацтва розливався по всій Україні... Січ

була осередком високої освіти... але її історія грубо фальсифікувалась і спотворювалась польською і російською дворянською історіографією, що козаки ображались як гультяї, розбійники, злодії. Таким лжеісторикам дуже влучно відповів Т.Г. Шевченко в поемі «Холодний Яр»:

.....
Брешеш, людоморе!
За святу правду-волю
Розбійник не стане...

Я дуже хотів би в цій доповіді розмістити висловлення російських друзів П.Ю. Шелеста, які писали російською мовою спогади про нього та про страшну історію України в часи СРСР, згідно веб-сайту

https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A8%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D1%81%D1%82,%D0%9F%D1%91%D1%82%D1%80_%D0%95%D1%84%D0%B8%D0%BC%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87

«В то время, 1932—1934 годы, на Украине был страшный голод. На селе умирали от голода семьи, даже целыми деревнями. Во многих случаях было даже людоедство... Это было просто преступление нашего правительства, но это стыдливо умалчивается...» — П. Е. Шелест.

«Наиболее весомыми примерами вклада в культуру Украинской ССР при непосредственном участии П. Е. Шелеста являются: Историко-культурный заповедник на Хортице, музей народной архитектуры и быта Украины в Пирогово, многотомник «История городов и сел Украинской ССР», дворец культуры «Україна».

«П. Е. Шелест лично защищал Николая Винграновского и Ивана Драча от обвинений в национализме. Выступал с критикой Е. А. Евтушенко в еврейском национализме».

«Его вдова рассказывала, что в их семье всегда говорили на русском языке, но перед кончиной Пётр Ефимович вдруг стал бредить на украинском». (Он всегда был тайным украинцем).

«В 1991 году он приветствовал провозглашение независимости Украины, а в 1993 году впервые после отставки смог приехать в Киев, о чём давно мечтал и что ему было запрещено после отстранения от должности. Он приехал и имел публичные выступления, вызвавшие большой интерес».

Умер П.Ю. Шелест в Подмоскovie 22 января 1996 года, а 13 июня 1996 года его тело было перезахоронено на Байковом кладбище в Киеве.

Автор нескольких книг. На основе его воспоминаний были изданы: «...Да не судимы будете». Дневниковые записи, воспоминания члена Политбюро ЦК КПРС» (М., 1995) и «Справжній суд історії ще попереду». Спогади. Щоденники. Документи. Матеріали» (Київ, 2003). Сочинения: «Історичне поклонання молоді». — К., 1967. (Второе изд. 1968) «Україно наша Радянська» — К., 1970.

Але, незважаючи на вигнання П.Ю. Шелеста з України до Московської обласної домашньої в'язниці, в чому приймав участь і Л.І. Брежнєв. Все рівно треба сказати, що за час керівництва державою СРСР Л.І. Брежнєвим, доля Православної Церкви стала набагато впевненішою, більш вільною і незалежною, як було навпаки при Микиті Хрущові, не говорячи про жорстокі часи Й.В. Сталіна.

Будучи родом з Дніпродзержинська Дніпропетровської області (Україна) він багато корисного зробив для цього краю, в тому числі і розпочав будувати метро у м. Дніпропетровську.

Треба нагадати й про экс-Президентів України Л.М. Кравчука, Л.Д. Кучму та про В.А. Ющенка, які по-своєму внесли важливий вклад у розвиток і будівництво незалежної і суверенної Української Держави.

Л.М. Кравчук дуже гаряче у свій час підтримував народження, а вірніше відродження національної Помісної Української Православної Церкви з центром у Києві, а не у Москві.

Л.Д. Кучма теж весь час мріяв про Помісну УПЦ і незалежність від Москви. За його ініціативи і згідно його фінансової допомоги був повністю відновлений Манявський скит, що на Івано-Франківщині і належить до УПЦ КП. Він навіть написав свою книгу за назвою: «Україна - не Росія».

Ось як пишуть про його книгу:

«Автор ділиться своїми взглядами на историю Украины, на события XX века и последних лет, излагает свою точку зрения, почему Украина не может быть Россией, о различиях в украинском и русском национальных характерах, о разных взглядах на культурно-историческое прошлое и взаимных претензиях».

На презентации книги в Москве Леонид Кучма сказал: «У нас на повестке дня стоит задача, о которой в этой книге я сказал, перефразируя выражение известного итальянца: создать украинца. Опасность не вернуться к своему украинству актуальна для миллионов граждан Украины. Российские интеллигенты делятся на тех, кто желает нам удачи в восстановлении и развитии украинства, и на тех, кто не желает нам этого. О таких было когда-то сказано, что русский демократ кончается там, где начинается разговор об Украине».

Кучма об українцях і руських: «Среди русских я чаще, чем среди украинцев. Я встречал людей, тяготившихся своим делом и потому делавших его плохо, — пишет Президент Украины, который много лет был директором «Южмаша» в Днепропетровске, флагмана ракетостроения СССР. — Не от неумения делать хорошо, а от отвращения». Русские больше живут «по понятиям», тогда как украинцы в массе своей предпочитают законы и порядок. Долгая жизнь под крышей одной империи, где русский человек жил с ощущением, что вся она, его родина, привела к печальному финалу: из всех наций бывшего СССР титульная оказалась самой «необщиной». А в конечном счете и менее оптимистичной, чем те же украинцы.

Кучма о Хмельницком и Мазепе. «Если Хмельницкий — символ преемственности украинской государственности от Киевской Руси до наших дней, то Мазепа олицетворяет для нас Альтернативу. В глазах многих он уравнивает Хмельницкого, исправляет крен. Отношение к Мазепе как предателю в наши дни — это анахронизм. Это может свидетельствовать о некоторой душевной незрелости. Хорошо, что наш Национальный банк (с которым я часто бываю не согласен по другим поводам), поместил портреты двух этих людей на гривны. У нас люди все еще ведут борьбу против памятников и портретов. Но деньги никто рвать в знак протеста не будет. Видя Мазепу и Хмельницкого в своих кошельках вместе, наши люди привыкают терпимее относиться к своей истории, к ее творцам. Да, пожалуй, и друг к другу».

Кучма о русском языке и церковных проблемах. Автор подробно останавливается на вопросе о двуязычии в Украине. Он, приводя их аргументы о несвоевременности придания русскому языку статуса официального. Кучма также не обходит вниманием крайне сложную и запутанную ситуацию, сложившуюся вокруг межконфессиональных отношений в Украине. Будущее Церкви он видит в создании Украинской Поместной Православной Церкви.

Послесловие. Подводя итоги, Леонид Кучма утверждает, что в двух странах разные исторические судьбы, разный национальный опыт, разное самоощущение, несхожие культурно-языковые ситуации, принципиально различные отношения с географическим и геополитическим пространством, неодинаковая ресурсная база, разный политический вес в мире, несоизмеримые возможности для взаимовлияния

http://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D0%B8%D0%BD%D0%B0_%E2%80%94%D0%BD%D0%B5_%D0%A0%D0%BE%D1%81%D1%81%D0%B8%D1%8F

Не меншу роль у формуванні української державності зіграв і третій Президент України В.А. Ющенко, який до свого президентства був прославлений як фахівець банківської справи і здібний фінансист українського будівництва у якості Прем'єр-міністра України, за якого, під час зняття з цієї посади, повстала була вся Україна.

Ось чому вороги українського народу не бажали мати його у якості Президента України, патріота і люблячого до смерті свою Вітчизну.

Всі знаємо з чого розпочалась його передвиборча компанія. Саме з отруєння його організму, що привело до тяжкої і навіть смертельної хвороби. Та тільки завдяки Божій Славі і Божій допомозі він одужав, але з наслідками глибоких шрамів на обличчі, мабуть вони є і на тілі.

Треба ще сказати, що в радянські часи Православна Церква хоч і переслідувалась, але святі мученики і подвижники в нашій колишній країні СРСР канонізувались і прославлялись в Помісних і Архієрейських Соборах РПЦ Московського Патріархату, а з 1992-го року і в УПЦ Київського Патріархату і в УАПЦ.

У зв'язку з цим, ми розміщуємо перелік святих угодників Божих українського походження, які були канонізовані у Москві (РПЦ МП) і у Києві (УПЦ МП, УПЦ КП і УАПЦ):

1. В 1918-му році був прославлений Софроній, єпископ Іркутський і Сибірський (народився у 1704).

2. У 1988-му році прославлений преп. Паїсій (Величковський, в 1722-1794). Цікаво, що саме в ці ж самі роки народився і помер видатний український філософ і мислитель - Григорій Савич Сковорода.

3. У 1988-му році було встановлене свято на честь Собору Кримських святих.

Святі угодники православної Тавриди добре відомі всьому світові. Це імена святого апостола Андрія Первозваного, священномученика Климента, єпископа Римського, святих безсрібників і чудотворців Косми і Даміана, святої преподобномучениці Параскеви, святого рівноапостольного великого князя Володимира - Хрестителя Русі, чудових святих Стефана Сурозького, Іоанна Готського, Гурія (Карпова), Луки (Войно - Ясенецького) та багатьох, багатьох інших.

4. У 1994-му році було прославлення в РПЦ МП і УПЦ КП препп. Іова Княгининського та Феодосія, ігумена Манявського (середина XVII-го століття), на Івано-Франківщині.

5. У 1995-му році було прославлене ім'я преподобного Кукші (Одеського) (1875-1964).

6. У 1996-му році було прославлене ім'я в РПЦ МП і в УПЦ КП святих Петра (Могили, +1646), Митрополита Київського і всієї України.

7. У 1997-му році було прославлене ім'я в УАПЦ Митрополита Василя (Липківського), Предстоятеля і засновника УАПЦ (1921-1927).

8. У 2000-му році було прославлене ім'я відомого святих Луки (Войно-Ясенецького), Архієпископа Сімферопольського і Кримського.

9. У 2000-му році було прославлене ім'я УПЦ КП і УПЦ МП святого священномученика Арсенія (Мацієвича), Митрополита Ростовського (1696-1772).

10. У 2002-му році було прославлене ім'я преподобного Амфілохія Почаївського (1894-1971).

11. У 2008-му році в УПЦ КП і УПЦ МП було прославлене ім'я вел. кн. Київського Ярослава Мудрого (978-1054).

12. У 2008-му році були прославлені імена в УПЦ Київського Патріархату князя Костянтина Острозького (XVI-го ст.), святих Іова Борецького, Митрополита Київського (XVII-го ст.), святого праведного мученика Петра Калишевського (1691-1803) та великого князя Київського Ярослава Мудрого.

13. У 2011-му році було прославлене ім'я українського Гетьмана Петра Сагайдачного (1582-1622) в УАПЦ.

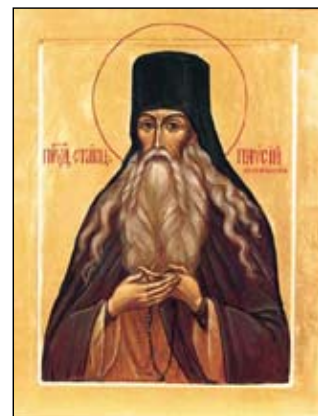
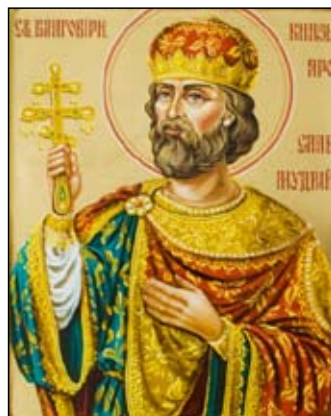
Треба сказати, що преподобний Амфілохій Почаївський (УПЦ МП) під час Великої Вітчизняної Війни лікував поранених воїнів УПА, а також був їх капеланом.

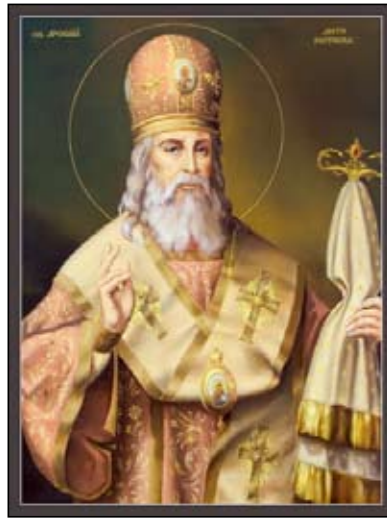
Таким чином, проаналізувавши історію культурної та духовної спадщини зарубіжного українства XI-XXI-го століть, хочеться з пишністю сказати, що Україна і українці хоч і є багаторазжальною державою і виносливим українським народом, але наша Вітчизна є великою самостійною, суверенною і незалежною державою серед інших європейських цивілізованих країн, яка від усіх сильніша, могутніша і непереможна!

І ось зараз ми знаходимося під враженням про роботу X-го ювілейного Конгресу у Львові в Політехнічному Університеті, де ректорат, деканат, професура і навіть студенти цього вищого національного учбового закладу проявили саму щирість і доброзичливість гостинності.

Не відстав від них і Митрополит Львівський і Сокальський Дмитрій (Рудюк), який дуже активно приймав участь на Панахиді по загиблим українцям в часи Голодомору - геноциду, а на Конгресі виступив з привітальним словом Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси - України Філарета.

Митрополит АДРІАН (УПЦ КП).

Відомі члени російської діаспори в Україні: голова Центральної Вибірчої Комісії України С.В. Ківалов (Ректор Одеської національної юридичної академії та пізніше народний депутат ВР України, молдавінин за походженням) при Президенті Л.Д. Кучмі та губернатор Харківської області Є.П. Кушнарьов, виступають на сепаратистському З'їзді у районному центрі на Луганщині – Северодонецьку у 2004-му році під час виступу про приєднання східної частини України та Криму до Росії.

Використана література під час підготовки доповіді Митрополита Богородського Адріана (УПЦ КП) на СКУ 20-го - 22-го серпня та на Всеукраїнському Конгресі м. Львова 23-24-го серпня 2013-го року на тему: «Збереження історико-культурної та духовної спадщини зарубіжного українства XI-XXI-го століть».

1. Арсеньев А.В. «Словарь писателей». С.-Пб., 1887 г.
2. Беляев В.М. «История культуры древней Руси». Том 2, М., 1962 г.
3. Боровський Я.Б. «Походження Києва». Київ, 1989 р.
4. «Від Вишенського до Сковороди». Київ, 1972 р.
5. Вольман Б.Л. «Русские печатные ноты XVIII в.». Архангельск, 1970 г.
6. Герасимова – Персидська Н. «Хоровий концерт в Україні XVII – XVIII ст.ст.». Київ, 1978 р.
7. Гарднер А. «Богословское пение Русской Православной Церкви». Том, 1978 г. Державина О. «Ранняя русская драматургия XVII – XVIII в.в.». М. 1972 г.
8. Дилецкий М.П. «Граматика музична». Київ, 1970 р.
9. «Дружба и братство русского и украинского народов». Т. 1, Киев, 1982 г.
10. Закревский Н. «Описание Киева». Том 1, М., 1868 г.
11. Ігумен Адріан (Старина В.Є). Кандидатська робота в Московській духовній академії у 1988-му ювілейному році на честь 1000-ліття Хрещення Русі: «Церковно-хоровое пение в Русской Православной Церкви за 1000-летний период ее существования». Загорськ, Сергієв – Посад 1988 р.
12. Исаевич Я.Д. «Источники истории украинской культуры эпохи феодализма» Киев, 1972 г.

13. Лихачев Д.С. «Семнадцатый век в русской литературе». М., 1969 г.
14. Козицкий П. «Музыка і спів в Києво-Могилянській Академії за 300 років її існування». Київ., 1971 р.
15. Кучма Л.Л. «Украина не Россия». Киев, 2003 г.
16. Одолевский В.Ф. «К вопросу о древнерусском песнопении». М., 1864 г.
17. Плющ П.П. «История украинской мови», Київ, 1968 р.
18. Платонов С.Ф. «Лекции по русской истории». С.-Пб., 1909 г.
19. Попов К.А. «Пути развития осмогласия в Русской и Болгарской Православных Церквях». Загорск, МДА, 1984 г.
20. «Проблемы литературы Сибири XVII – XX в.в.». Новосибирск, 1974 г.
21. Репин И.Е. «Переписка со Стасовым В.В.». Т.2, М.-Л., 1949 г.
22. Рылеев К.Ф. «Стихотворения». М., 1975 г.
23. Россия в период реформ Петра I». Н., 1973 г.
24. Скребок С. «Русская хоровая музыка XVII – XVIII в.в.». Очерки, М., 1969 г.
25. Толочко П.П. «Стародавній Київ». Київ, 1975 р.
26. Успенский Н.Д. проф. Ленинградской духовной академии «Древне-русское певческое искусство». М. 1971 г.
27. Фруменков Г.Г. «Узники Соловецкого монастыря». Архангельск, 1970 г.
28. Харлампович К.В. «Малороссийское влияние на великорусскую церковную жизнь». Казань, 1914 г.
29. Хижняк З.І. «Києво-Могилянська академія» Київ, 1970 р.
30. «Человек и история в средневековой философской мысли русского, украинского и белорусского народов». АН УССР, Киев, 1987 г.
31. Шреер-Ткаченко О. «Григорій Сковорода – музикант», Київ, 1972 р.
32. Шелест П.Ю. «Україна наша радянська». Київ, 1970 р.
33. «Энциклопедический словарь Ф.А. Брокгауза». Том 1, С.-Пб., 1895 г.
34. «Образ идеального властителя в сочинениях Петра Могилы». АН УССР, Киев, 1987 г.

ПАМ'ЯТАЙМО ВЕЛИКИЙ ТЕРОР І ЙОГО ЖЕРТВИ

(Скорочено)

Василь ОВСІЄНКО

(колишній дисидент і багаторічний політ'язень, правозахисник, історик дисидентського руху, учасник паломництва на Соловки 1999-2005 років.)

Уранці 2 серпня (2013) від Покровської церкви, що на Подолі в Києві, з благословення Владики Української Автокефальної Православної Церкви Володимира Черпака, відбув автобус з 36 паломниками. Їм простелилася далека дорога у 2,000 кілометрів на північ: Санкт-Петербург, Петро-заводськ, Медвежогорськ, урочище Сандармох, порт Кемь на березі Білого моря, відтак - Соловецькі острови.

Від 2006 року ці експедиції організовує Григорій Куценко - голова Київського товариства політ'в'язнів і жертв репресій. Як завжди, у її складі - священик і кобзар. Сього разу це о. Іван Кузьмин та Віталій Мороз. Також колишні політ'язні та їх нащадки, дослідники історії політичних репресій, журналісти з кількох міст України. Оплатило автобус, переїзд через море та готелі Міністерство культури України.

Третього серпня паломники відвідали у Санкт-Петербурзі кладовище Левашово, де покійся сотні тисяч жертв комуністичного терору, у тому числі й 507 соловецьких в'язнів.

5 серпня в урочищі Сандармох, що на півдні Карелії, де покійся 9,000 убитих невілників, відбулося жалібне віче і Панахида з участю громадськості кількох країн.

Це тут, в урочищі Сандармох, 27 жовтня, 1,2,3 і 4 листопада 1937 року, був розстріляний і «Соловецький етап» - 1,111 в'язнів Соловецької тюрми особливого призначення, серед яких було 290 українців: поет-неокласик Микола Зеров, творець театру «Березіль» Лесь Курбас, драматург Микола Куліш, колишній міністр Української Народної Республіки Антін Крушельницький та його сини Остап і

Богдан, письменники Валеріян Підмогильний, Павло Филипович, Валеріян Поліщук, історики - академік Матвій Яворський та професор Сергій Грушевський, академік-географ Степан Рудницький, професори Володимир Чеховський, Олексій Вангенгейм та багато інших, кого тепер називають цвітом української нації. І не лише української.

Тут, у Сандармосі, 2004 року старанням українства всього світу, особливо ж Карельського Товариства української культури «Калина», її голови Лариси Скрипникової, відкрито величний пам'ятник - козацький хрест «Убієнним синам України» (автори Микола Малишко та Назар Білик).

Наші паломники мають намір також відвідати перші шлюзи Біломорсько-Балтійського каналу, що починається тут неподалік. Будівництво його на початку 1930-их років обійшлося в 100 тис. людських життів, у тому числі українців.

Уночі з 5 на 6 серпня експедиція вирушила далі на північ. 7 - 8 серпня вона взяла участь у Днях пам'яті на Соловецьких островах. На місці розстрілу політ'в'язнів, біля каменя з нзписом «Соловецькі узніки», відслужено Панахиду, відбулося жалібне віче. Паломники відвідали Соловецький кремль, що від 25 травня 1920 року до 2 листопада 1939 року був місцем загибелі сотень тисяч в'язнів, побували у камері, де 25 років просидів останній отаман Січі Запорізької Петро Калнишевський, відбули декілька екскурсій.

Кількість жертв репресій, депортацій, воєн і голоду в Україні за час советської влади не піддається підрахунку. Це приблизно третина, якщо не половина, українського народу. Американський до-

слідник української трагедії Джеймс Мейс писав, що нинішня Україна - це соціологічно випалена земля. Нинішній період історії України він визначив як «постгеноцидний». На його думку, процесу інтелектуального і морального занепаду українського суспільства та подальшого зростання не змогло зупинити навіть проголошення Незалежності.

Усі наші сучасні біди - це наслідки са-танинської селекції, під час якої була фізично знищена найкраща частина українського народу, а решта - деморалізована та розбавлена навезеним агресивним «матозичним населенням».

Пам'ятаймо: великий терор стався тому, що ми не відстояли свою незалежність у 1918-1920-их роках, а неукраїнський за скадом і духом уряд Советської України у 1920-1930-их роках здав Україну Москві.

Чи не тим же шляхом веде нас нинішній, чужий за складом і духом, уряд України, який 27 липня під пам'ятником Князеві Володимирові виразно засвідчив свою орієнтацію, ставши під руку Президента Росії Володимира Путіна і Патріярха Московського Кирила, що, за прикладом воєнного комісара Лева Троцького і Адольфа Гітлера, приїхав в Україну на бронепоезді?

Поможи, Господи, нашими паломникам у дорозі. Молімося разом з ним за упокій душ убієнних синів і дочок України. І за всю Україну.

**«СВОБОДА» (США),
16 серпня 2013 р.**

СВЯТІ МУЧЕНИКИ МАККАВЕЇ

4 серпня Православна Церква вшановує пам'ять семи мучеників Маккавеїв: Авима, Антоніна, Гурія, Єлеазара, Євсевона, Аліма і Маркела, матері їхньої Соломонії та учителя їхнього Єлеазара (116 р. до Р.Х.).

Цар Антиох Єпифан захотів, щоб усі його піддані розмовляли лише грецькою мовою і кланялися грецьким богам, тобто ідолам. Багато хто з юдеїв підкорився цареві, та інші ладні були померти, але не відступитися від істинної віри.

Одного старця, Єлеазара, царські правителі примушували їсти заборонену законом Мойсеевим їжу - свиняче

м'ясо. Коли ж він відмовився, його стали умовляти, щоб він лише зробив вигляд, ніби споживає заборонене законом. Та Єлеазар на це відповів: "У мої роки негідно лицемірити; якщо молоді дізнаються, що дев'яносторічний Єлеазар схилився до язичництва, то й вони можуть спокуситися і відійти від віри". Тоді його повели до мучителя, і Єлеазар мужньо вмер за істинну віру.

Одного разу до царя привели жінку Соломонію з сімома синами. Цар також примушував їх їсти свиняче м'ясо, та вони сміливо відповідали йому: "Ми краще помremo, ніж переступимо закон наших батьків". Тоді цар віддав

їх на муки. Їм вирізали язика, відсікали пальці на руках і ногах, здирали шкіру з голови і живими пекли на розпечених сковородах. Так було замучено шестеро братів. Наймолодшого цар лагідно переконував не чинити спротиву. Він обіцяв щедро нагородити його і, нарешті, звернувся до матері, щоб вона порадила своєму синові виконати вимоги царя. Та вона підійшла до сина і сказала: "Сину! Не бійся цього мучителя і зустрінь смерть так само, як твої брати, щоб я могла усіх вас разом зустріти в майбутньому, вічному житті". Тоді цар віддав на смерть і молодшого брата, піддавши його ще більшим мукам. Потім була замучена і їхня матір. Ця родина мучеників відома під ім'ям мучеників Маккавеїв.

Мощі семи святих мучеників Маккавеїв зберігаються в базиліці апостола Андрія в Кельні (Німеччина). Мощі Соломонії — в стамбульському Соборі Святого Горгія.

Церква.info

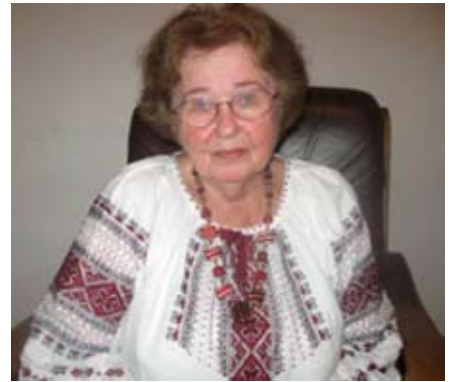
• 3 ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ДО КОВАЛЕНКО МАРІЇ

Прочитала в журналі "Бористен" (січень 2013) чудове ваше оповідання "Українка з села Українки", яке зачепило мою душу, бо ви описуєте про свою Бабусю Волинянку, мою землячку. Ваші спогади про Бабусю, її Волинську працьовитість, вишиті рушники на іконах, побожність, великий патріотизм та велику національну гордість, що "Україна - це ти і я..."! Ви, як авторка оповідання, передали чудові християнські прикмети своєї Бабусі, її працьовитість, любов до природи, співчуття до того, що багато дітей голодує в Африці, та майбуття у різних країнах світу. Любов до плодів земних та пошана до дерев, які нам не тільки прикрашують наші дороги, околиці, садби біля хат, а перетворюють та очищують повітря, яким ми дихаємо. Ви чудово про все описали, з мистичним образами, прочитавши ми побачили вашу Бабусю. Тільки майбуття не зрозуміли, або не питалася, чому Бабуся переїхала з Волині на Дніпропетровщину? Ваша Бабуся пам'ятала німецьке жорстоке та вороже панування на Волині, тільки мабуть не знала, що "бандерівці, мельниківці, а потім Поліська Січ та Українська Повстанська Армія" боролися все Українське Населення перед німецькими, польськими та комуністичними бандами", які напали на наші Волинські села та вбивали людей. Комуністичний, совєцький жорстокий режим вишколив загони Фьодорова, які говорили західним діалектом, були передоджені в Українські Повстанські однострої, щоб вбивати людей, гвалтувати дівчат і жінок, кидати живими в криниці та так наставляти Волинське населення проти своєї рідної Української Повстанської Армії. Про загони Фьодорова та їх са-

дистичний терор тепер знає вся Волинь та Галичина, бо архіви в Москві недавно відчинилися за 1946-7 роки, два роки по Другій Світовій Війні, та проф. історик Московського Університету Ідзьо написав працю, про всю політику комуністичної Москви, як планувала знищення Української Повстанської Армії, в якій були бандерівці, мельниківці, бульбівці та всі патріоти Волині та Галичини. Вони нас боролися від страшних знущань над нами: поляків, німців, а потім і московських комуністичних загонів Фьодорова та їх "стрибків."

Хочу подати, що Організація Українських Націоналістів, що організував полковник Євген Коновалець кілька років після Першої Світової Війни, якого забив московський комуністичний агент у Голландії 23 травня 1938 р., зберегала всю західну Україну від жахливої колонізації, римо-католицизму, виховала патріотами мільйони молодих Волинчан, Галичан, Холмчан, Підляшчан, Надсянців, Лемків та Закарпатців, а також і поширилася на Велику - Східну Україну. Ця організація виховувала нашу молодь і старших громадян великими патріотами, які ставили опір полякам, німцям, москалям. Вони після смерті Євгена Коновальця поділилися та пішли за такими провідниками: Степаном Бандерою, Андрієм Мельником, а на Поліссі за Тарасом Бульбою - Боровцем, який перший створив "Поліську Січ" - повстанські загони, щоб охороняти наші Поліські села перед ворожими наскоками: поляків, німців та московських комуністичних партизан Семена Ковпака. Московській-комуністичній владі треба було з наших підпільників, оборонців України, бо ми своєї держави та війська

не мали, зробити їх злочинцями та свої вбивства на Волині перекидати на "бандерівців". Шкода, що ви не подали причини, чому ваша Бабуся переїхала на Дніпропетровщину, вона могла бути вивезена зі своїми батьками, або виїхати боячись, що їх, як багато інших Волинчан та Галичан, вивезуть на Сибір, Казахстан, чи до республіки Комі, де багато наших Українців з Західної України, а також і зі Східної України загинули від каторжних робіт, голоду, морозу по копальнях вугілля, міді, золота та на рудниках Колими. Тому не ображаймося, як нас Українців - Патріотів - будуть наші вороги: поляки чи москалі називати "бандерівцями, мельниківцями, бульбівцями." Ці назви тільки вказують, що ми були і будемо великими патріотами своєї землі та своєї вільної тепер Держави України. Я не належала ні до яких партій, я була Українка - Пластунка - Скавт, але я розумію велику працю та значення ОУН для Українського Народу, а також оцінюю всі жертви зі всіх політично - національних розгалужень, їх героїчне змагання по лісах під назвою "Поліська Січ та Українська Повстанська Армія."

Любов ВАСИЛІВ-БАЗЮК
(Торонто, Канада).

ВІТАННЯ З НАГОДИ УРОДИН НА «ГНИПОВОМУ ХУТОРІ»

До Каліфорнії - гей-гей як далеко. До неї козацькою чайкою аж ніяк не долести і навіть прудкими кіньми не дістатися. Задалеко ця земля для нашого кореня. Однак, нині особисто для мене цей край став багатіше ближче. Чому?

Мабуть, мало хто в Україні знає, що є у сонячному американському штаті „Гніпів хутір”. І живуть на ньому давні приятелі наших видань, засновники ось вже з п'ятирічною історією конкурсу творчої молоді на сторінках щомісячника «Бористен», Іван та Маруся Гніп.

Доля цих людей типова для наших національно свідомих людей. Ані вони, ані їх родини не захотіли бути жебраками, рабами у сталінському „соціалістичному раю”. Та й „біографії” їх батьків на додачу ще й були не для країни, „где так вольно дишити челевек”. Працьовиті, в пошані

до національних традицій і свого родини у часи Другої Світової війни зразу ж були зараховані у „ворогів народу”. Загальновідомо, що на таких чекало після перемоги червоної імперії над коричневою. Порятунком був лише один - чужина.

Життя і діяльність Марусі та Івана Гніп на еміграції, як і багатьох-багатьох, наших людей в діаспорі заслуговує на мудре і поетичне перо, художні мемуари чи якусь іншу форму оповіді. А нині ці рядки дещо з іншого приводу. Бо 16 вересня біжучого зустрічає чергову славу дату свого народження працелюбна і щира пані Маруся. Якось поет сказав: мої роки - моє багатство. Це сповна стосується нашої милої іменинниці. Відома річ, як складно знайти слова, котрі б сповна з такої нагоди передали усі побажання і думки. І все ж таки я спробую.

Дорога пані Маруся, від імені наших читачів бажаємо й надалі залишатися такою енергійною і невтомною, завзятою і неспокійною душею, щирою і турботливою, щедрою на добро. Нехай Господь Бог щедро дарує Вам щастя,

здоров'я, світлу радість та родинні гаразди! З роси Вам і води!

Фідель СУХОНІС.

На фото автора: Іван та Маруся ГНІП на своєму «хуторі» в Каліфорнії.

СПРАВЖНЄ ОБЛИЧЧЯ РОСІЇ

Торговельна «війна» Росії з Україною, про яку так багато йдеться нині й в західній пресі, я сподіваюся, розкрила багатьом очі на справжнє обличчя Московщини. Люди не втомлюються повторювати: якщо продовжиться така колотнеча з Росією, наші підприємства помруть, людей викинуть на вулицю. Для тих моїх співвітчизників, які все ще сповнені братської любові до російського сусіда й переживають не за прибутки якогось абстрактного олігарха і економіки в цілому (а є й такі), а за реальні робочі місця й заробітні плати, я, зазвичай, пропонувала відповіді лише на одне питання. І воно полягає в наступному.

Нав'язуючи Україні Митний Союз Росія постійно розповідала, що дуже сильно дбає про добробут українців. Мовляв, це ж не для нас Україна в Митному Союзі треба, а для вас дурних братів – ваші заводи на ладан дихають, ваші товари ніх-

то, крім нас, не купляє, зарплати у вас жалюгідні, і так далі тому подібне.

Але питання: як вони можуть дбати про братів в Україні, якщо вони не можуть нормально подбати про своїх власних громадян? Бо так само, як потрібна їм бідна і затуркана маса у Росії, яка б продовжувала тримати на плаву режим Путіна, щоб раптом не було гірше, так само потрібна їм бідна і затуркана маса в Україні, яка б опиралась інтеграції в Євросоюз теж заради того, щоб не було раптом гірше. Хоча, зрозуміло, що гірше для багатьох з них вже бути навряд чи й може.

КОЛОНКА БОГДАНА СЕРЕДЮКА З ДЕТРОЙТА (США)

Що ж до торговельної війни, то тут все зрозуміло: якщо Росія продовжуватиме в такому ж дусі, то вона забезпечить не тільки підписання України Угоди про асоціацію з Європою, але й подальшу інтеграцію з цивілізованим світом. Просто, іншого вибору не буде з такими російськими шлагбаумами.

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другими компаніями і переконайтесь в цьому самі.

♦ **ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ**
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.meest.us

♦ **ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ**
♦ **ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ**
♦ **УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ**
♦ **ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ**

ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів

MIST MEEST

1-800-288-9949 www.meest.us

Marketing and design by ilmaginestudio.com

Редагує колегія. Адрес редакції: Релігійний бюлетень журналу «Бористен»
«Наша Церква - Київський Патріархат», вул. Телевізійна, 3,
49010, м. Дніпропетровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: fidelsukhonis@gmail.com

Представництво редакції:

У США

Mr. V. Babanskyj, 74,
Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07069, USA.

В Україні:

Володимир Барна
вул. Банкова, 2
01024, м. Київ
тел. 066-62432-31

Підписано до друку 30.08.2013 г. Формат 60/84/8,
друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № 1207.

ТОВ «Перша міська друкарня».

АДРЕСА:

вул. Степового Фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровська обл.,
51400, Україна